Gabriela Dobrescu – Fragment din cartea „Biblia, cartea extratereştrilor”.

Cap 1. Cum a apărut Biblia şi de cine a fost inspirată

Ca să puteţi înţelege ceea ce voi scrie în aceste pagini, este necesar să ştiţi înainte de toate cum a luat naştere Biblia, cine a scris-o cu adevărat şi de ce o carte atât de minunată şi unică a dat naştere la sute de culte religioase care mai de care mai tiranic şi mai mincinos. Pe de altă parte vreau să înţelegeţi şi care a fost scopul celor care s-au gândit să ţină în întuneric pentru 2 milenii, milioane de persoane şi sute de mii de generaţii umane.

Biblia nu este o carte care a existat în vechime, ci este o carte relativ nouă care a fost întocmită pe baza mai multor cărţi antice care au fost în mare parte amestecate, falsificate, răstălmăcite şi înjumătăţite. Ea a fost scrisă de câţiva oameni care în acele vremuri ştiau arta scrisului şi a cititului, artă de existenţa căreia majoritatea omenirii nici măcar nu avea habar.

Acum 1500 de ani, scribii nu au scris Biblia, ci au copiat, au unit şi au amestecat o grămadă de tradiţii orale, izvoare istorice, legi, reguli pentru igienă şi nutriţie, poezii, cântece, proverbe, zicători şi fapte istorice reale cumulându-le într-o nouă scriere care avea să devină mai târziu „cuvântul lui dumnezeu”. În acele timpuri erau doar câţiva cei care ştiau să scrie şi să citească, iar aceşti câţiva făceau parte toţi din tagma sacerdoţilor, a preoţilor templelor, care împlineau serviciile pentru zei. Aceştia fuseseră învăţaţi de zei tainele scrisului şi ale cititului, pentru că scrisul şi cititul nu aparţineau omenirii, ci zeilor. Mai târziu, în evul mediu, s-a extins învăţătura aceasta doar pentru nobili şi pentru persoanele de cel mai înalt rang, adică regii şi împăraţii, care de multe ori nu ştiau să citească şi să scrie nicio boabă, pentru că aveau mereu scribi care scriau şi citeau în locul lor.

În baza acestor scrieri care mai târziu vor forma cartea de căpătâi a celor mai importante culte monoteiste al lumii, o mână de oameni ţin în mâini destinele umanităţii şi libertatea ei. În acest fel, eroii antichităţii, marii războinici ai neamului omnesc care au luptat împotriva zeilor şi a dăunătoarei lor tehnologii cu care au reuşit să înrobească umanitatea, au fost transformaţi în patriarhi biblici, în fiinţe neştiutoare şi supuse unei superpotenţe care nu a existat niciodată.

Clerul mincinos vrea să credem că această carte ticluită de ei a fost cartea de cult a evreilor, un popor care s-a născut din neant, cu o istorie inexistentă, dar care a avut norocul să aibă un creator nepământean. Aceasta fiinţă care i-a creat şi modelat a fost un spirit care îi inspira în scrierea acestei cărţi în care el este elogiat şi ridicat în slăvi în aşa fel, încât va deveni stăpânul suprem al pământului şi al raselor umane.

Acum, când ştiu atât de multe lucruri, mă amuz gândindu-mă cât de uşor poţi să manevrezi mintea umană şi mulţimea îndoctrinată deja din fragedă pruncie de „adevărurile ştiinţifice" pe care doar elita le-a cercetat, le-a descoperit şi le-a aprobat ca pe adevăruri absolute. Ca să înţelegeţi ceea ce spun, haideţi să începem să cercetăm un pic scrierea evreilor. Această scriere era incomprehensibilă, pentru că evreii nu aveau cuvinte care să aibă pauze între ele. Scrierea lor era un lung şir de litere de unde trebuia să formezi tu cuvântul şi să formulezi tu ceea ce credeai că este scris acolo cu adevărat.

Multe scrieri ale antichităţii sunt incomprehensibile astăzi pentru că în acele vremuri fiecare folosea moduri diferite de scris. Unele culturi scriau de sus în jos, alţii de jos în sus, alţii de la dreapta la stânga, alţii de la stânga la dreapta, alţii foloseau simboluri, alţii desene de animale, păsări sau vegetale, alţii semne cuneiforme, aşa cum şi evreii aveau această scriere particulară. Citirea scrierii lor apărea şi mai greoaie datorită faptului că ei nu foloseau vocale. Datorită acestor particularităţi, romanii nu au putut niciodată să traducă numele corect al acestui dumnezeu al evreilor, nume format din mult cunoscuta tetragramă JHWH, motiv pentru care au spus că nimeni nu are voie să pronunţe numele lui dumnezeu. Această colosală minciună este uşor de combătut pentru ca în cartea sfântă a evreilor numele domnului apare de mai bine de 50 de ori. Diferenţa dintre felul în care se scrie un cuvânt fata de felul în care se citeşte se numeşte „qere-ketiv" şi datorită acestui fapt numele lui dumnezeu se citeşte Yahweh sau Jahve sau Iahve, nume de la care provine numele în româneşte al acestui dumnezeu, care este Iehova. Acum, pentru că aţi înţeles un pic greutatea acestei scrieri, am să vă arăt cum apărea scrisul lor cu vocale: „Practicbibliaapareascrisainacestfel" sau fără vocale: „Pretebbiprsersnestfl". Multiplicaţi acest rebus pentru circa 2 milioane şi jumătate de litere şi în acest fel, aveţi în faţă Biblia originală.

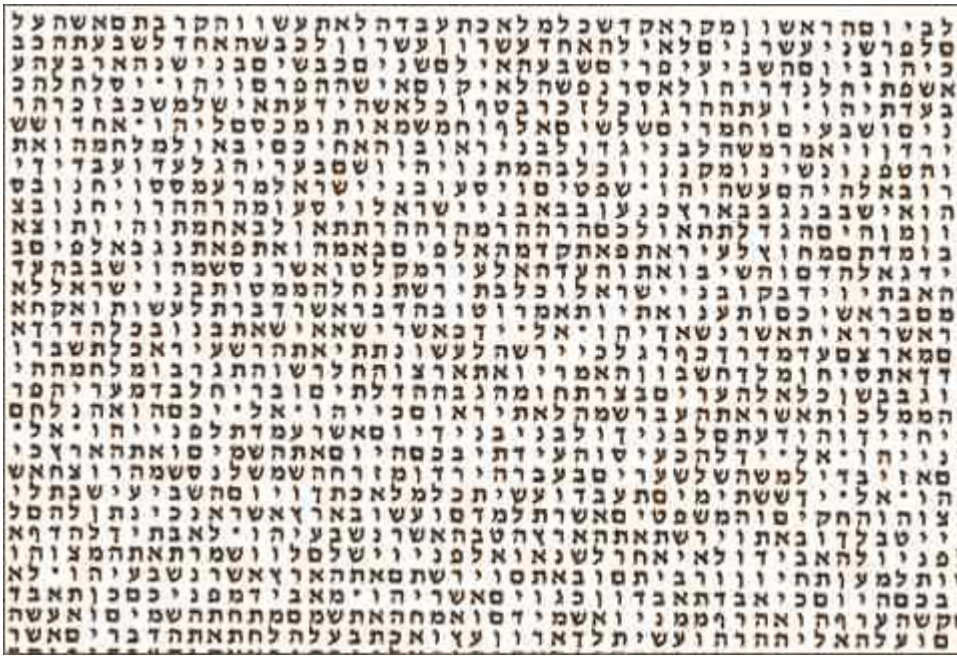

Cu alte cuvinte, scrierea ebraica antica şi interpretarea sa, a fost la îndemâna celor care au vrut să construiască un scenariu cât mai pompos pentru dumnezeul care trebuia inventat. În acest fel au fost asociate fapte şi istorii care aveau ca personaje principale zeii antici, fiindcă despre un dumnezeu singur, până la apariţia Bibliei, nimeni nu a vorbit niciodată şi nimeni nu cunoaşte nimic despre existenţa sa. Biblia ebraica originala nu vorbeşte despre un singur dumnezeu, ci despre nişte făpturi numite Elohim. Acest cuvânt nu se referă numai la o singură zeitate, aşa cum vom vedea în alt capitol, ci la mai multe, care au creat pământul, cerul, omul şi toate vieţuitoarele care îl populează. Mai mult decât atât, acest dumnezeu monoteist care se numeşte Iehova, este un personaj plin de frica şi ura împotriva altor dumnezei care îl eclipsează.

Biblia este compusa în principal din cele cinci cărţi ale lui Moise, cărţi pe care evreii le numeşte Torah, iar biserica Pentateucul. Cărţile lui Moise reprezintă cea mai sfântă şi importanta învăţătura antica a evreilor. Pe lângă acestea, Biblia ebraica mai are şi altele cărţi, care în limba lor se numesc Tanah, iar în cea bisericească Vechiul Testament. Evreii care mai cred şi astăzi în adevărata lor lege nu au niciun fel de legătură cu Noul Testament şi nu recunosc existenta lui Cristos pe

pământurile lor. În legea lor exista doi învăţaţi care trebuie să vină dar care nu au nicio legătură cu fiul lui dumnezeu inventat de romani. Biblia evreilor conţine în total 39 de capitole. La cele 5 cărţi ale lui Moise adăugându-se cărţile profeţilor, judecătorii, regii, pilde, psalmii… Biblia evreilor este cartea de capătrai a oricărui cult creştin existent, la care fiecare a adugat alte cărţi şi învăţăminte pentru a-l deosebi de celelalte. Iehova, dumnezeul asasin al evreilor este dumnezeul tuturor creştinilor, deşi niciunul nu vrea să recunoască acest lucru. Cu toate acestea, Biblia povesteşte cu lux de amănunte cum acest dumnezeu era şeful acestei naţii de hibrizi creata de el şi cum fiul sau Iisus, care se plimba în rochie lunga pe nisipurile Palestinei nicidecum pe plaiurile mioritice, a încercat să deschidă ochii poporului lui dumnezeu ca să vadă adevărul.

Această carte a evreilor, care era extrem de neînţeleasă şi greoaie a fost tradusa pentru prima oară în limba greacă veche, care era limba literara, limba scrisa a antichităţii, de către scribii papaei. Prima Biblie care s-a putut citi într-o limbă europeană s-a numit Septiiaginta (285 – 247), iar clerul vrea cu orice chip să credem că ea a fost scrisa de 70 de scribi evrei. Aceştia, după spusele lor, au muncit mai bine de 40 de ani să o întocmească în oraşul Alessandria, al Egiptului. Vă daţi seama ce importanţă are astăzi aceasta fraza cu care se propaga una dintre cele mai oribile minciuni? Ei vor să scoată în evidenta faptul ca tot evreii sunt cei care au tradus pentru prima oară scrierile lor sfinte în limba greacă botezându-le Septiiaginta. Dar când vreodată s-a întâmplat o aşa minune?? Niciodată!!! Toată această carte care până acum o mie de ani nici nu exista, a fost opera romanilor şi a papilor care în acest fel au ajuns stăpânii lumii cu adevărat până în zilele noastre. Pentru a reuşi să ducă la bun sfârşit aceasta decizie, Roma îşi trimite scribii papali în Alessandria Egiptului unde exista cea mai vasta şi importanta biblioteca a lumii antice: Biblioteca din Alessandria, care deţinea toată ştiinţa şi istoria veche a lumii. De acolo, scribii au început să născocească o carte în care să proslăvească un imaginar stăpân al lumii care va lăsa pe pământ o singură instituţie care să guverneze în numele sau: biserica romano-catolică.

După ce au plăsmuit cartea care avea să devină peste 1.000 de ani Biblia, romanii au sustras cu abilitate toate manuscrisele de o importantă vitala pentru omenire di marea biblioteca alessandrina, iar apoi au dat foc rafturilor goale pentru a ascunde jaful pe care de abia îl

comiseseră.

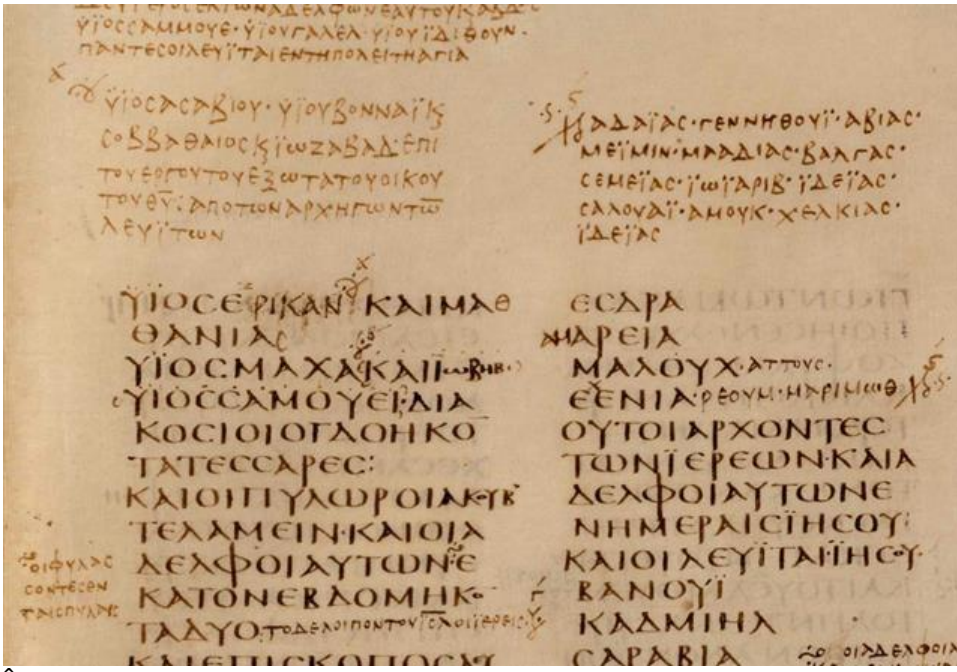

În anul 390, adică la mai bine de 600 de ani de la traducerea Bibliei evreilor în limba greacă, papa hotărăşte ca Septiiaginta să fie tradusa toată în latina. Astfel, îl trimite pe Ieronim la Bethleem ca să înceapă traducerea după scripturile originale. Ieronim a dat cea mai completa versiune a cărţii, care s-a numit Vulgata, prima fiind Vetus Latina. Nici de această dată viclenia, ipocrizia, minciuna şi dementa clerului care doreşte cu orice preţ să înrobească lumea nu se lăsă aşteptată. Deci, după ce timp de 40 de ani scribii papei bântuie prin biblioteca din Alessandria pentru a născoci Septiiaginta, la câteva secole după, tot papa îl trimite pe Ieronim în Bethleem ca să facă ce??? Să înceapă traducerea după scrierile originale??? Adică în loc să fie scrisa Septiiaginta după originalele care nu existau în acea vreme, ei fac Vulgata după scrierile originale!!! Nooo. Adevărul este, ca ei vor cu orice preţ să îngenuncheze măcar în viitor poporul geţilor şi atunci fac ceva oribil. Romanii inventează limba latina, o limbă care nu a fost vorbita de niciun popor sau învăţat al acestei planete pentru ca ea este o limbă inventata în Grecia, care devine limba bisericii catolice. Singura care a vorbit şi a lăsat documente în limba latina este biserica romano-catolică.

Cu alte cuvinte, Biblia este o bibliotecă care conţine scrieri antice adunate într-o singură carte căreia i s-a dat alta interpretare pentru a fi folosita în scopul murdar de a îndobitoci şi sclaviza popoare întregi. În umbra ei, popii au inventat cultul confesiunii astfel încât cele mai ascunse secrete al omului le erau dezvăluite datorită credinţei în iertare, secrete pe care le foloseau apoi împotriva celor care le revelau. Omul era învăţat de mic copil cultul închinăciunii astfel încât în timp s-a ajuns să se creadă că este normal să te târăşti ca năpârca prin nisip invocând iertare în aer unei năluci. Scopul acestor umilinţe era acela de a te crede un nevolnic, un nimic, un vierme care trebuie să cerşească cu disperare mila şi iertare acestui creator nemilos care în acest fel se credea cineva.

Pagina din Vulgata Latina

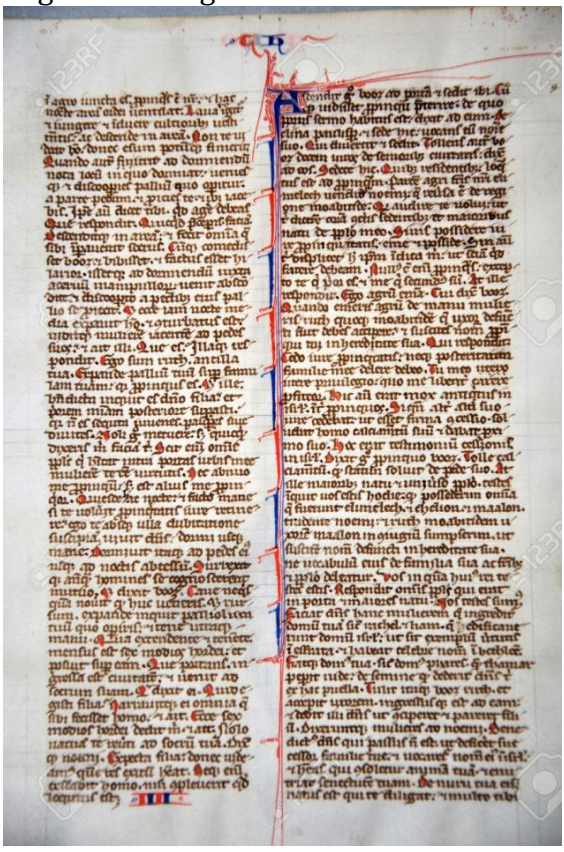

Din acel moment au mai existat şi alte editări în care popii au schimbat multe lucruri care nu le conveneau, dar în 1598 traducerea

intitulată Sixtina-Clementina devine textus receptus al bisericii catolice, care apoi va fi numita Biblia.

Eiii, şi acum dragi creştini, după ce va demonstrai ca Iehova dumnezeul evreilor este de fapt dumnezeul vostru, iar faptele sale de „vitejie" sunt slăvite în toate bisericile şi cultele lumii care au la baza Biblia, să vedem când s-a născut cultul ortodox pentru care vă bateţi cu mâinile în piept că a fost primul pe pământ. De asemenea vom vedea şi când ortodoxii au avut în sfârşit traducerea Bibliei pentru noul lor cult.

În anii de început al cultului creştin nu existau termenii de catolic şi ortodox, ci de biserica, care în acel timp însemna adunare nicidecum mii de clădiri cu ziduri pictate pentru a fi linse de slugile stafiei. Biserica era una singură, cea de la Roma dar avea două ramuri datorită faptului că ea s-a format în cele două Imperii Romane, cel de est şi cel de vest, dar ambele erau conduse de papa care îşi avea sediul la Roma. Ambele biserici, cea de est şi cea de vest, au mers sub conducerea papei pentru mai bine de 1.000 de ani când s-a produs marea diviziune sau Marea Schisma în anul 1054 când biserica romană se împarte în biserica Catolică şi biserica Greaca Ortodoxă. Din ramura greaca a ortodoxiei se vor forma ortodoxii ruşi, romani, greci, albanezi, polonezi… De la formarea sa şi până la 1890 – 1900, adică mai bine de 800 de ani, ortodoxii nu au avut nicio Biblie. De la 1800 popii au început să înveţe copii a scrie şi a citi cu ajutorul ceaslovului, o carte de rugăciuni scrisa cu alfabetul slav, numit chirilic, adică alta ciorba, nu latinisme şi alte rahaturi pe care le aud acum de la „marii învăţaţi". Mama mea a învăţat alfabetul latin după război fiindcă scrisul se făcea cu litere chirilice nicidecum latine, aşa cum de altfel povesteşte în cărţile sale marele nostru Ion Creanga, care în stilul sau şugubăţ, ne istoriseşte cât de buni erau popii dacă nu învăţai de mic cum să te berbeliceşti în 4 labe. Tot el ne spune şi câtă mila aveau aceşti burtoşi cu rochii lungi de copii pe care îi băteau de le suna apa în cap.

La aproape 700 de ani de la înfiinţarea ortodoxiei, se tipăreşte prima Biblie Ortodoxă în limba română, care este cunoscuta sub numele de Biblia de la Bucureşti. Textul Bibliei Ortodoxe a fost definitivat din iniţiativa lui Şerban Cantacuzino, domn al Munteniei între anii 1678 – 1688. Tipărirea Bibliei Ortodoxe a început pe 5 noiembrie 1687 şi s-a încheiat pe 10 noiembrie 1688. La cele 39 de cărţi ale evreilor care au fost traduse în Septiiaginta, biserica ortodoxă considera ca mai poate adăuga şi altele ca să îşi deosebească cât de cât

noul cult atât fata de evrei cât şi fata de catolici, astfel ei au fabricat o carte care conţine 39 de cărţi ale evreilor din Septiiaginta, 27 de cărţi ale romanilor, adică Noul Testament plus alte 14 cărţi pe care ortodoxia le considera bune pentru suflet. Astfel, Biblia ortodoxă are 80 de capitole. Este singura Biblie care a fost făcută în urma tuturor celorlalte cu multe secole, dar care este cea mai mare, pentru ca popii au avut de unde să aleagă scrieri antice pe care să le prezinte apoi norodului ca scrierea domnului. Probabil din această cauză creştinii sunt aşa de „pioşi" şi habarnişti.

Fabricarea Bibliei ortodoxe a fost cea mai importantă acţiune a bisericii pentru ca doar în acest fel urmaşii generaţiei de neîngenuncheaţi ai geţilor puteau fi reduşi în stadiul de momâi care urla la aer şi aşteaptă minuni de la stafii, neştiind ca slabunii lor nu au îndoit genunchiul în faţa nici unui zeu sau stafie. Trebuie să recunosc ca din acest punct de vedere elita şi guvernul sau umbra au reuşit 100%, pentru ca pe pământ nu exista o naţiune mai îndobitocita, mai neştiutoare şi mai sclava ca poporul creştinopaţilor romani. Ei nu au nici cea mai mică idee de unde le vine acest cuvânt al lui dumnezeu, dar au impresia ca Biblia lor este cea mai bună, astfel încât, cu Biblia catolicilor, sau a penticostalilor sau a iehoviştilor se şterg fericiţi la popou, neştiind în cretinismul lor, ca tot aşa fac şi celelalte culte cu a lor.

Aş dori să mai fac o precizare, pentru că am văzut de nenumărate ori ca majoritatea nu are habar de numele acestea „cu schepsis" folosite de popi ca să le aburească mintea făcându-i să scoată din buzunarul aproape gol şi ultimii gologani pentru a cumpăra noi cărţi „sfinte" cu nume pompoase, dar care sunt de fapt capitole ale Bibliei. Sfânta Scriptură este numele bisericesc al Bibliei, aşa cum Evanghelia este de fapt Noul Testament, adică capitolul doi al ei şi aşa cum Psaltirea este capitolul cu Psalmii biblici. Acum sper că aţi înţeles ca Biblia este una singură, cea a evreilor la care fiecare cult a adăugat alte cărţi pentru a se deosebi de celălalt nicidecum pentru ca unul este mai bun şi altul mai rău, pentru ca în realitate toate sunt doar idioţeni. Iată cum motivează popii numărul mai mare de capitole al Bibliei ortodoxe fata de toate celelalte în site-ul ortodoxwiki, dicţionarul on-line al bisericii ortodoxe:

(https://ro. orthodoxwiki.org/Sf%C3%A2nta-Scriptur%C4%83)

„Canonul Sfintei Scripturi reprezintă lista cărţilor sfinte acceptate de Biserică ca fiind scrise sub inspiraţia Duhului Sfânt şi cuprinzând revelaţia dumnezeiască…Biserica primară a ales canonul alexandrin sau Septiiaginta, care cuprinde 39 de cărţi. În afară de aceste cărţi inspirate şi canonice, Biserica Ortodoxă consideră ca bune de citit şi folositoare de suflet pentru credincioşi alte paisprezece cărţi care s-au păstrat în Sfânta Scriptură împreună cu cele canonice şi care sunt folosite în cult”.

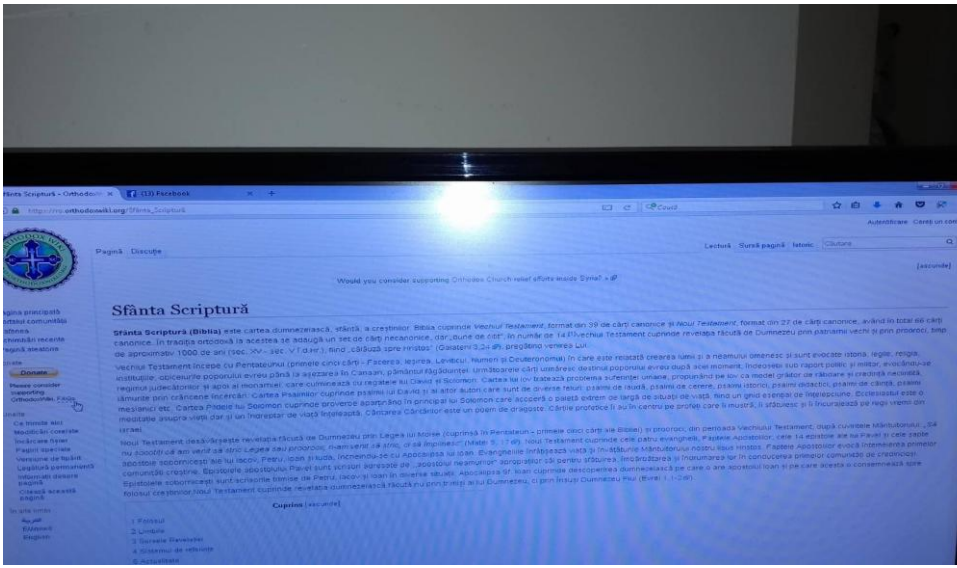

Vedeţi voi, biserica aceasta are mii de subterfugii cu care te aburește ca să stai prins în mrejele sale printre pânze de painjen nevăzute şi tentacule care întrec orice imaginaţie posibila. Ascultaţi ce au inventat: „Biserica Ortodoxă recunoaşte două surse interdependente ale Revelaţiei: Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie”.

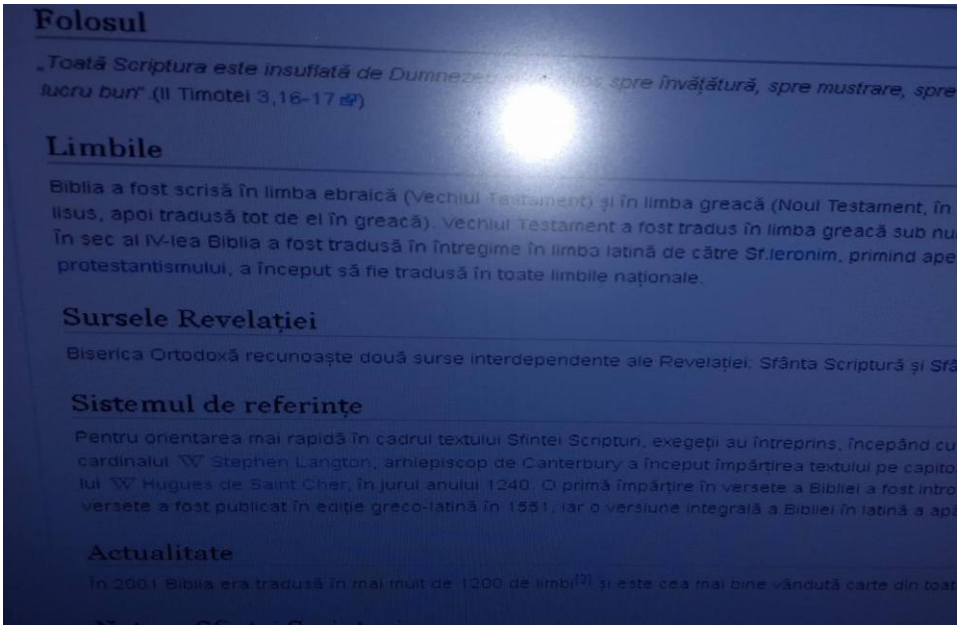
Folosul
„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu [illegible] spre învățătură, spre mustrare, spre
lucru bun" (II Timotei 3,16-17)
Limbile
Biblia a fost scrisă în limba ebraică (Vechiul Testament) și în limba greacă (Noul Testament, în
Iisus, apoi tradusă tot de ei în greacă). Vechiul Testament a fost tradus în limba greacă sub nu
În sec al IV-lea Biblia a fost tradusă în întregime în limba latină de către Sf.Ieronim, primind ape
protestantismului, a început să fie tradusă în toate limbile naționale.
Sursele Revelației
Biserica Ortodoxă recunoaște două surse interdependente ale Revelației: Sfânta Scriptură și Sf
Sistemul de referințe
Pentru orientarea mai rapidă în cadrul textului Sfintei Scripturi, exegeți au întreprins, începând cu
cardinalul Stephen Langton, arhiepiscop de Canterbury a început împărțirea textului pe capito
lui Hugues de Saint Cher, în jurul anului 1240. O primă împărțire în versete a Bibliei a fost intro
versete a fost publicat în ediție greco-latină în 1551, iar o versiune integrală a Bibliei în latină a ap
Actualitate
În 2001 Biblia era tradusă în mai mult de 1200 de limbi[2] și este cea mai bine vândută carte din toat

Cu alte cuvinte aceşti burtoşi te fac pe fata de două ori pentru ca, cultul creştin s-a născut prin adunarea tuturor zeilor într-o singură secătură numita de ei dumnezeu, căruia i-au plăsmuit Sfânta Scriptură, adică Biblia. O altă sursă de inspiraţiei pentru a născoci acest cult monoteist a fost tradiţia pe care o numesc sfântă, dar care în realitate sunt obiceiuri păgâne de pe vremea gentililor, adică a păgânilor sau a antichităţii. Vedeţi voi, era imposibil să prostească oamenii de acum 2000 de ani doar cu stafia care te iubeşte, lăsându-i fără comemorarea faptelor de vitejie ale eroilor lor, marii geţi, cei mai înţelepţi şi mai buni dintre traci.

Ma întreb cu disperare cum poate acest popor umilit, minţit, îndobitocit să nu se întrebe niciodată de ce trebuie să se târască pe genunchi şi coate cerând ajutor la stafii, de ce trebuie să lingă şi să sugă oase mucezite în speranţa ca soarta le va fi mai buna, de ce trebuie să se închine la poze desenate pe pereţi, dar mai presus de toate de ce urmează toţi ritualuri păgâne despre care nu au habar? Tradiţiile urmate de către biserica nu au legătură cu religia sau cu Sfânta Scriptură pentru ca nicăieri în paginile ei nu apar aceste obiceiuri de pe urma cărora popii şi biserica lor nenorocita fac miliarde. Tradiţiile sunt obiceiuri milenare care au rămas nemuritoare în memoria omului. Iată ce explicaţie da dex-ul cuvântului tradiţie:

Tradiţie: „Ansamblu de concepţii, de obiceiuri, de datini şi de credinţe care se statornicesc istoricește în cadrul unor grupuri sociale sau naţionale şi care se transmit (prin viu grai) din generaţie în generaţie, constituind pentru fiecare grup social trăsătura lui specifică. Informaţie (reală sau legendară) privitoare la fapte ori evenimente din trecut, transmisă oral de-a lungul timpului.

Tradiţie: Moştenire de obiceiuri, credinţe, datini etc. care se transmit prin viu grai, mai rar prin scris, din generaţie în generaţie, constituind o trăsătură specifică a unui popor sau a unui grup social.

Obicei: rânduiala, regulă, uzanţă statornicită din vechime şi urmată riguros de toate generaţiile

Ca să poată face din oameni milioane de oi behăitoare, iată cum trebuie să accepţi doctrina bisericească: „Biblia presupune credinţa cititorului. „Credinţa" înseamnă acceptarea unui adevăr pe baza mărturiei altcuiva, şi nu pe bănuieli sau pe cunoaşterea directă, ca martor ocular. După cum spune Sf. Ioan Hrisostom, biserica ar muri dacă ar fi fondată numai pe cunoştinţă (experienţa directă). Ferice de cei care cred fără să fi văzut, spune Mântuitorul. Cu toate că, de-a lungul istoriei Bisericii, Descoperiri dumnezeieşti au fost într-adevăr trăite de către sfinţi şi prin experienţă empirică, acest lucru nu se întâmplă în mod obişnuit. Astfel că, în această viaţă, majoritatea creştinilor nu vor primi adevărurile descrise în Biblie prin descoperire directă, ci ei trebuie să o citească cu ochii credinţei".

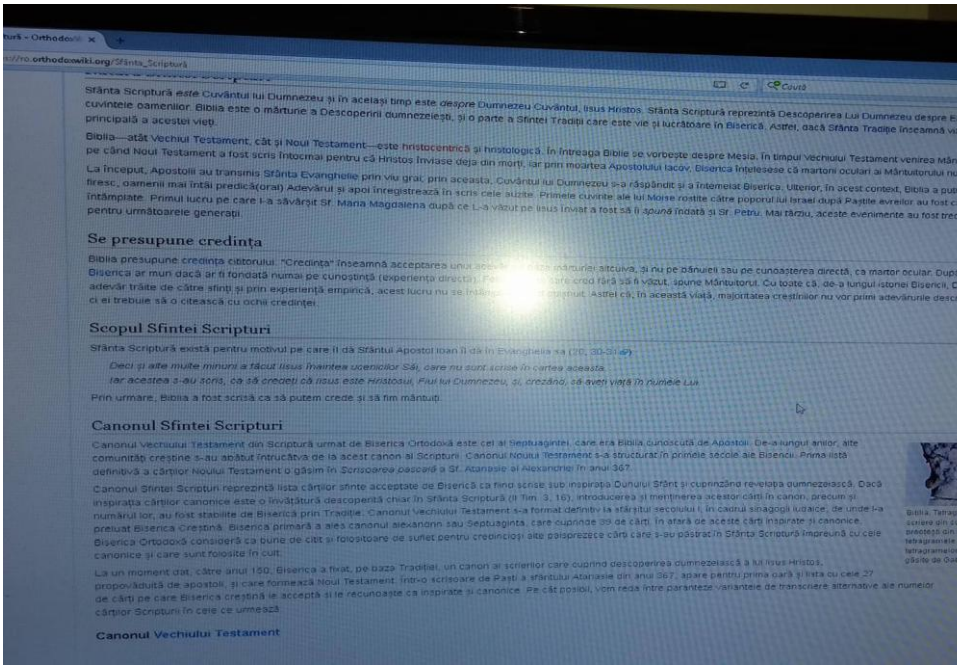
Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu și în același timp este despre Dumnezeu Cuvântul, Iisus Hristos. Sfânta Scriptură reprezintă Descoperirea Lui Dumnezeu despre
cuvintele oamenilor. Biblia este o mărturie a Descoperirii dumnezeiești, și o parte a Sfintei Tradiții care este vie și lucrătoare în Biserică. Astfel, dacă Sfânta Tradiție înseamnă v
principală a acestei vieți.
Biblia—atât Vechiul Testament, cât și Noul Testament—este hristocentrică și hristologică. În întreaga Biblie se vorbește despre Mesia. În timpul Vechiului Testament venirea Mân
pe când Noul Testament a fost scris înainte pentru că Hristos înviase deja din morți, iar prin moartea Apostolului Iacov, Biserica înțelegea că martorii oculari ai Mântuitorului nu
La început, Apostolii au transmis Sfânta Evanghelie prin viu grai, prin aceasta. Cuvântul lui Dumnezeu s-a răspândit și a întemeiat Biserica. Ulterior, în acest context, Biblia a pu
firesc, oamenii mai întâi predică(oral) Adevărul și apoi înregistrează în scris cele auzite. Primele cuvinte ale lui Moise rostite către poporul lui Israel după Paștile evreilor au fost c
întâmplate. Primul lucru pe care l-a săvârșit Sf. Maria Magdalena după ce L-a văzut pe Iisus înviat a fost să îi spună îndată și Sf. Petru. Mai târziu, aceste evenimente au fost tre
pentru următoarele generații.
Se presupune credința
Biblia presupune credința cititorului. "Credința" înseamnă acceptarea unui adevăr [illegible] mărturiei altcuiva, și nu pe dănuiri sau pe cunoașterea directă, ca martor ocular. Dup
Biserica ar muri dacă ar fi fondată numai pe cunoștință (experiență directă). Pe [illegible] care cred fără să fi văzut, spune Mântuitorul. Cu toate că, de-a lungul istoriei Bisericii, C
adevăr trăite de către sfinți și prin experiență empirică, acest lucru nu se întâmplă [illegible] singur. Astfel că, în această viață, majoritatea creștinilor nu vor primi adevărurile descr
ci ei trebuie să o citească cu ochii credinței.
Scopul Sfintei Scripturi
Sfânta Scriptură există pentru motivul pe care îl dă Sfântul Apostol Ioan în Evanghelia sa (20, 30-31 nkjv)
Deci și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta.
Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui.
Prin urmare, Biblia a fost scrisă ca să putem crede și să fim mântuiți.
Canonul Sfintei Scripturi
Canonul Vechiului Testament din Scriptură urmat de Biserica Ortodoxă este cel al Septuagintei, care era Biblia cunoscută de Apostoli. De-a lungul anilor, alte
comunități creștine s-au abătut întrucâtva de la acest canon al Scripturi. Canonul Noului Testament s-a structurat în primele secole ale Bisericii. Prima listă
definitivă a cărților Noului Testament o găsim în Scrisoarea pascală a Sf. Atanasie al Alexandriei în anul 367.
Canonul Sfintei Scripturi reprezintă lista cărților sfinte acceptate de Biserică ca fiind scrise sub inspirația Duhului Sfânt și cuprinzând revelația dumnezeiască. Dacă
inspirația cărților canonice este o învățătură descoperită chiar în Sfânta Scriptură (II Tim. 3, 16), introducerea și menționarea acestor cărți în canon, precum și
numărul lor, au fost stabilite de Biserică prin Tradiție. Canonul Vechiului Testament s-a format definitiv la sfârșitul secolului I, în cadrul sinagogii iudaice, de unde l-a
preluat Biserica Creștină. Biserica primară a ales canonul alexandrin sau Septuaginta, care cuprinde 39 de cărți, în afară de aceste cărți inspirate și canonice.
Biserica Ortodoxă consideră ca bune de citit și folositoare de suflet pentru credincioși alte peste zece cărți care s-au păstrat în Sfânta Scriptură împreună cu cele
canonice și care sunt folosite în cult.
La un moment dat, către anul 150, Biserica a fixat, pe baza Tradiției, un canon al scrierilor care cuprind descoperirea dumnezeiască a lui Iisus Hristos,
propovăduită de apostoli, și care formează Noul Testament. Într-o scrisoare de Paști a sfântului Atanasie din anul 367, apare pentru prima oară și lista cu cele 27
de cărți pe care Biserica creștină le acceptă și le recunoaște ca inspirate și canonice. Pe cât posibil, vom reda între paranteze variantele de transcriere alternative ale numelor
cărților Scripturii în cele ce urmează.
Canonul Vechiului Testament

Cu alte cuvinte oricare alt lucru din aceasta lume trebuie să fie dovedit ca să poată fi crezut, dar despre ceea ce povestesc popii eşti obligat să crezi fără să ceri niciun fel de dovada fiindcă doar ei pot să o aibă, în timp ce omul trebuie să creadă fără să cerceteze. Suntem în secolul XXI dacă nu aţi observat, iar lumea este din ce în ce mai dobitoaca.

Acum am să vă dau câteva exemple din miile care exista, ca să vedeţi cum religiile împletesc o minciună ordinara cu istoria păgână pe care ei înşişi o numesc tradiţie dar care în realitate care nu este altceva decât istoria lumii antice.

Punerea banului pe mâna mortului, vine de la banul pe care Orfeu, trac de origine, îl da câinelui Cerber când îl trece răul în împărăţia morţii ca să o aducă printre cei vii pe frumoasa sa Euridice; mesele de poamana sunt de fapt o amintire a meselor făcute de Zalmoxe care pe muntele unde locuia aduna lumea şi le povestea despre nemurire, despre sufletul etern care nu moare atunci când lăsa acest corp; oglinda se acoperă atunci când moare cineva în amintirea lui Narcis, care atunci când s-a văzut în oglinda apei cât era de frumos s-a aruncat în ea şi a murit înecat, dar şi pentru faptul ca oglinda reprezintă bariera dintre lumea reala şi lumea virtuala, astfel încât

dacă laşi una din ele, să nu te mai poţi reîntoarce; botezul a fost inspirat din cel mai important obicei al getiilor care atunci când plecau la lupta sau la un mare eveniment al vieţii lor se duceau să bea apa din Dunăre şi se scăldau în ea, pentru ca o considerau mama lor, cea care le-a dat viaţa; anafura se mănâncă ca o amintire a obiceiului de a întâmpina orice străin sau musafir cu pâine; uleiul se foloseşte în amintirea eroilor cărora li se ungea corpul cu acest elixir parfumat, extrem de scump, în semn de respect pentru faptele lor de vitejie; clopotul se găsea în mijlocul oricărei aşezări şi se trăgea atunci când întreaga comunitate era ameninţată de evenimente neprevăzute, ca de exemplu învaţii inamice, foc, ploi torenţiale, venirea solilor, nicidecum ca să se cheme în biserica turma îngenuncheaţilor, mai ales ca pe vremuri nici biserici nu existau. Popii se folosesc cu neruşinare de aceste fapte laice antice pentru a avea cât mai mulţi prozeliţi şi pentru a împopoţona un cult al minciunii cu adevărul nemuritor al istoriei marilor geţi. Vedeţi de ce romanul are atât de multe obiceiuri care nu au nicio legătură cu religia, biserica, dumnezeii şi stafiile, dar şmecherii au făcut în aşa fel încât să aibă o imensă legătura cu modul ingenios în care se mulg banii din buzunarele celor slabi de minte, în folosul unor lichele care nu fac nimic decât să scuipe pe gura venin şi minciuna ca orice şarpe veninos din care se trag.

Şi pentru ca tot suntem la capitolul tradiţii, am să vă povestesc de ce romanii (din România) considera ortodoxia prima şi cea mai bună religie inventata vreodată de aceste stafii care stau în fruntea guvernului umbra al Vaticanului. Aproape de moartea Imperiului Roman, el se divide în două, devenind Impariul Roman de vest condus de papa în principal, şi Imperiul Roman de est sau de Răsărit care era condus mai mult de imperatori geţi, deşi acest lucru romanii nu l-ar recunoaşte nici morţi. Marea problema a acestui imperiu deja muribund, a apărut când la conducerea sa a ajuns Constantin cel Mare, care a devenit imediat imperator al ambelor imperii, în anul 306, domnia sa ţinând mai bine de 30 de ani, pana în anul 337. Constantin era de origini trace, drept pentru care era un om care nu a fost niciodată păgân, fiindcă tracii se trăgeau din namuri care nu şi-au îndoit picioarele în faţa nici unei divinităţi fiindcă se considerau el însuşi zei. Mi se pare cel mai mare sacrilegiu să inventezi pentru neamul trac, geţi, agatârşi, masageţi şi restul, tot felul de religii şi închinăciuni când partea aceasta de pământ pe întregul sau teritoriu

nu a avut NICIODATĂ vreun templu sau altar de rugăciuni, în afara celor inventate de elita ştiinţifică, pentru că este un nonsens să te crezi zeu, să tragi cu armele spre cer, aşa cum spune Herodot, dar în acelaşi timp să îngenunchezi în faţa stafiilor.

Spus altfel, Constantin nu era un păgân care se închină la mii de zei ci era un om care urma învăţăturile strămbunilor săi care l-au învăţat ca sufletul nu moare, ca moartea e începerea unei noi vieţi, iar corpul este doar învelişul, îmbrăcămintea particulei divine venite pe pământ, de aceea casta Io era aşa de importanta. Cu alte cuvinte nu au venit giudeii să îl creştineze pe Constantin pentru ca el era deja din neam de divinitate. Din acest motiv Constantin şi mama sa Elena reprezintă pentru ortodocşi împăraţii sfinţi, dar nu pentru ca ei au pus bazele creştinismului, ci pentru ca ei se trăgeau din neam de divinitate, di cei nemuritori. Nu vreau să intru în amănunte dar vreau să accentuez laturile care se văd, dar nu se înţeleg în tot acest joc murdar cu care biserica catolică a furat tot imperiul lui Constantin, devenind deţinătoarea puterii supreme pe pământ până în zilele noastre.

Constantin reunifica cele două imperii supunându-le autorităţii unui singur imperator, care era el în persoana, situaţie nemaiîntâlnită din anul 285, dar da lovitura de graţie bisericii catolice şi papei prin decizia sa de a muta capitala Imperiului în est, în anul 324, la Constantinopol, astăzi Istanbul. El măreşte suprafaţa oraşul de patru ori, iar pe locul unde astăzi se găseşte Moscheea Albastra, a construit palatul sau imperial. A fost singurul imperator al Imperiului Romei care a avut îndrăzneala sa îi mute capitala în partea sa de est, exact unde se aflau cei mai mari duşmani ai imperiului, daco-geţii. Constantin a sfidat autoritatea papală şi Roma, care nu mai deţinea nimic fiindcă toate teritoriile imperiului de vest le cucereşte el însuşi, din acesta cauza se povesteşte despre aceasta unire a lor. În acest fel, Constantin umileşte puterea şi doreşte să separe păgânismul şi idolatria Romei de granitile imperiului sau unde cultele şi crezurile erau libere, iar învăţămintele lui Zalmoxe erau cele mai cunoscute.

Acum un deceniu şi jumătate când am început să studiez Biblia, am rămas pentru o perioadă mirata pentru ca nu înţelegeam de ce apostoli şi bisericile cele mai importante despre care se aminteşte în Apocalipsa, îşi aveau sediul în Capadocia turceasca, apoi am înţeles că de fapt acolo se aflau cu adevărat cele mai mari centre ale celor care împărtăşeau marile învăţături ale geţilor, din această cauză dumnezeul

biblic nu era deloc mulţumit de ele.

Doctrina monoteista inventată de romani era cea care s-a inspirat din adevărata învăţătură a geţilor, pentru ca romanii erau cei care trebuiau să creştineze giudeea şi restul lumii, nu Tracia şi Dacia ale căror învăţăminte derivau din adevăratele izvoare ale învaţarurilor antice, din acesta cauza Roma nu a putut niciodată să învingă în faţa geţilor. Acest lucru a durat însă puţin timp, mai cu seamă după moartea Împăratului Constantin care îi stata în gât jegului papal, inventând apoi cel mai mare fals împotriva umanităţii, despre care va voi vorbi un pic pentru că este important.

Având în vedere declinul Romei, puşlamalele clerului din acea vreme decid să înfiinţeze o instituţie care să nu moară niciodată, o instituţie care să controleze întreaga umanitate şi care va fi urmaşa imperiului roman în vecii vecilor. În acest fel se înfiinţează instituţia lui dumnezeu, biserica catolică, care este ultima rămăşiţă a imperiului roman în vremurile noastre.

Idolatra şi păgână, mincinoasa, asasina, lasa şi falsificatoare, biserica catolică îşi consolidează puterea odată cu moartea împăratului Constantin cel Mare inventând Actul de donaţie al lui Constantin către Roma. În acest fel teritoriile Italiei care erau de fapt ale imperiului de est, numit mai târziu Bizantin vor trece în posesia Romei care în decursul mileniilor va şterge mereu câte o urma a asasinatelor, violentelor şi minciunii în care a ţinut umanitatea. Acest act de donaţie al lui Constatin cel Mare către biserica catolică romană a fost declarat fals şi va rămâne fals în ochii tuturor oamenilor cinstiţi, de către Lorenzo Valla în anul 1405.

Actul cu pricina este unul dintre cele mai mari falsuri făcute de biserica împotriva împăratului Constantin cel Mare care a umilit puterea romană privând-o de dreptul de a avea teritorii proprii. Lorenzo Valla demasca falsitatea actului întocmit de biserica atrăgând atenţia asupra faptului că scrierea din el nu aparţine scrierii din timpul marelui imperator şi nici felului în care acesta folosea scrisul şi exprimarea, dovedind din punct de vedere lingvistic şi grafologic ca acesta era un act fals, făcut după moartea sa. Cu ajutorul lingvisticii, a argumentărilor istorice şi juridice, Valla demonstrează ca actul a fost scris de către cancelaria pontificala în secolul VIII. Fire bătăioasă şi nesupusa el renunţa la tot şi face cunoscut omenirii falsul cu care Roma şi biserica catolică au furat proprietatea de drept asupra

teritoriilor italiene, Roma cuprinsa, care aparţineau Imperiului de est.

As putea să mai scriu încă câteva sute de pagini pe acesta tema dar consider că am enumerat toate ideile principale cu privire la istoria Bibliei reuşind să dau o imagine de ansamblu cât se poate se simpla asupra originii acestui atât de controversat document al omenirii şi al celor care l-au întocmit, cât şi asupra telului pe care l-au avut cei care au amestecat cu iscusinţă istorii ale mai multor locuri şi popoare pentru a reuşi să creeze cea mai oribila şi imensa minciuna cu care umanitatea este prinsă într-un joc murdar de milenii: religia.

Biblia şi „inspiraţia duhului sfânt".

Niciun credincios al cultului creştin nu va îndrăzni să pună vreodată în dubiu provenienţa cuvintelor sfintei scripturi pentru ca el ştie de la Adam citire ca toate idioţenile interpretate de popi din Biblie sunt cuvântul sfânt al domnului, deşi acest învăţământ pe care trebuie să îl consideram o certitudine nu găseşte nici măcar în gluma vreun argument serios pentru a fi susţinut exact de către această carte.

Ca să citeşti Biblia este o adevărată provocare fiindcă, după descrierile din geneza, te izbeşti de nişte monstruozităţi, de nişte fapte criminale comise cu sânge atât de rece şi de nişte cruzimi inimaginabile care întrec cu mult atrocităţile celui mai mare şi mai dezgustător război pe care specia umană îl cunoaşte. Trebuie să ai sânge de vipera în tine ca să poţi să duci mai departe citirea acestor paragrafe în care simţi cum sângele îţi îngheaţă în vine de dezgust, şi

cum parul ţi se ridica pe mâini de durere pentru cei asasinaţi de către acest „spirit" care este propovăduit de creştinopati şi de popi ca fiind bunătatea întruchipată.

Ei bine, după ce te obişnuieti puţin cu faptele sângeroase ale „bunului" dumnezeu şi după ce începi să îţi repeţi în gând ca un laitmotiv „de ce dracu' îmi ziceau ăştia că este bun" realizezi ca această carte începe de la începutul începuturilor cu scamatorii de tipul faptelor care sunt descrise de două ori în două moduri diferite. Niciodată, dar niciodată, o descriere nu este identica cu cealaltă deşi povestesc exact acelaşi eveniment, iar atunci te întrebi: „cum e posibil ca un dumnezeu atotputernic care a participat în persoana la acele evenimente să uite versiunea reală a faptelor? Pentru care motiv a insuflat scribilor două versiuni diferite ale aceluiaşi eveniment în care se lauda cu ororile pe care le-a făcut fiilor omului? Răspunsul este cât se poate de simplu şi de laic chiar dacă veţi fi dezamăgiţi, pentru ca toate aceste scrieri nu sunt nici pe departe cuvântul domnului evreilor, ci sunt scrieri antice care au fost falsificate, plagiate, adaptate în decursul mileniilor de diverse culte pentru a oglindi propriile lor interese.

Din antichitate pana în jurul anilor 1900, şcoala se făcea în biserica pentru ca numai în acest fel au putut să implementeze cultul unui singur dumnezeu care este stăpânul tău. Popii erau, singurii, în acea vreme care ştiau să scrie şi să citească şi erau singurii care erau interesaţi să transmită cultul statului în patru labe din frageda pruncie. Ei au adunat în Biblie aceasta biblioteca de scrieri antice şi tot ei le-au interpretat în aşa fel încât omul să se creadă un vierme bun de nimic fără acest stăpân tiranic. Popii au plămădit în această carte un singur dumnezeu, o singură potenta universala în faţa căreia trebuie să te târăşti pentru a avea din partea sa o singură privire. În acest fel multitudinea de zei antici al cărui şef era Zeus, în Biblie a căpătat numele de dumnezeu, stăpânul suprem, iar restul au devenit alţi dumnezei, îngeri, demoni, draci. În ultimul timp sute de oameni de ştiinţă au dovedit ca religia creştină împreună cu toate celelalte religii ale lumii sunt de fapt vechi culte păgâne în care omul a fost sclavul acestor zei care l-au transformat din potenza universala în nevolnicul de azi.

Pentru a reuşi să facă aceste fapte mârşave popii au asasinat prin ardere pe rug toate femeile care ştiau încă, cum să îşi folosească

puterile numindu-le vrăjitoare doar pentru simplul fapt ca ele ştiau să exorcizeze din propriul corp aceşti paraziţi ordinari care îţi fura eternitatea. Papa a trimis în Palestina exercitele de cavaleri templari şi cruciadele pentru a asasina pe toţi cei care ştiau ce mârşăvie fără precedent a făcut împotriva omenirii şi tot el şi sângeroasă sa biserica au inventat inchiziţia care a asasinat în decursul a câteva sute de ani mai multe milioane de persoane decât au făcut cele mai mari şi mai sângeroase războaie. Ura şi dementa lor a făcut ca milioane de oameni nevinovaţi să fie torturaţi cu metode inimaginabile, iar apoi aceste hahalere au avut tupeul să spună ca totul a fost făcut pentru cauza dreapta a lui dumnezeu. Popii împreună cu papa şi biserica lor au provocat cu acţiunile şi dorinţa lor de a impune acest cult monoteist cu bocancii, ura, tiranie, mizerie, neştiinţă, umilinţa, sclavie, supunere, durere, numindu-le apoi stări binemeritate.

Au impus cu parul cultul pentru un dumnezeu unic doar pentru a reuşi să supună şi să sclavizeze milioane de oameni cu mintea spălată de şcoală şi de uzanţele lor inumane. Aceste minciuni perpetuate de secole au devenit astăzi adevăruri absolute deşi nimeni nu a putut să dovedească ca fiind adevărat ceea ce te obliga să înveţi din frageda pruncie. Am văzut oameni atât de fanatici încât credeau ca religia lor şi-au ales-o singuri şi singuri au ales acest dumnezeu dement pentru a le lumina viaţa. A fost inutil să le explic că spun tâmpenii pentru ca nu şi-au ales nimic singuri, numai ca în prostia lor erau convinşi de contrariul. Dacă eşti onest când o persoană devine matura i se spune frumos: „uite draga în lumea aceasta sunt aceste religii: creştină, musulmana, evreiască, budista… tu pe care o vrei, sau nu vrei niciuna?” Atunci da, că îţi alegi tu ce şi cum să faci, dar când te naşti într-o familie de ortodocşi devii ortodox, dacă la parter e o familie de musulmani copii lor vor fi musulmani, iar dacă la etaj stau evrei, copii lor vor fi evrei. Nu îi întreabă nimeni dacă vor sau nu vor să slujească cocoşaţi în 4 labe fantasme, ci li se impun nişte orori şi nişte minciuni propovăduite din tată în fiu.

Acum mă întorc la cele două variante ale aceloraşi fapte scrise în Biblie pentru că este important să înţelegeţi cât de mult eşti păcălit. În trecut nu aveai voie să citeşti Biblia singur pentru că era periculos, asta în cazul în care aveai norocul să posezi vreuna şi să ştii să citeşti. La fel de periculos este să faci acest lucru şi astăzi pentru ca dacă o vei citi din cap în coada de 15 – 20 de ori vei avea o alta versiune de fapte de fiecare dată pentru ca începi să îţi pui mii de întrebări, mintea ţi se deschide, nu mai vrei să accepţi doar ceea ce zice popa şi atunci începi să cauţi cărţi alternative. Să ştiţi ca popii sunt atât de ingraţi, nesimţiţi,

mincinoşi, cu limba bifurcata ca şerpii pentru că aşa sunt învăţaţi să se poarte ca să impresioneze pe cel sărac cu duhul neştiinţei. Eu mi-am zis: „mai dar dacă popii învaţă totul din cărţi, atunci voi învăţa şi eu tot din cărţi şi voi merge să mă documentez în scrierile adevărate, atât cât mai exista din ele".

În Biblie, cartea dumnezeului cel „bun" exista nişte pasaje destul de stârnii, care pentru o persoană neobişnuită prea mult nici cu limbajul bisericesc nici cu zeii antici nu îi poate crea multe semne de întrebare, dar pentru cel care vede scrierea aceasta cu ochii demascatorului minciunii milenare, aceste paragrafe capătă un sens major dar şi o alta proba ca religia monoteista a fost creată unind cultul a mii de zei în unul singur. Iată:

1. Giosue 10/13 „nu este scris în cartea lui Iashar? Şi soarele a stat oprit în mijlocul cerurilor şi nu s-a grăbit să asfinţească pentru circa o zi întreagă".
2. 2 Samuel 1/18"...iată, e scris în cartea lui Iashar. Frumuseţea, o Israele, zace ucisa în locurile tale cele înalte".
3. Numerele 21/14 „Din această cauză se spune în Cartea războaielor domnului: Vaheb în Şufă şi Valea Torenţilor, care se întinde către aşezarea Ar".

Aceste trei micuţe paragrafe strecurate din greşeala în forma lor adevărată în Biblie, nu fac nimic altceva decât să ne stârnească curiozităţi şi multe întrebări cu privire la autenticitatea cuvântului acestui dumnezeu biblic. Din care cauza se specifica în paginile acestei cărţi numele Iashar care este o zeiţă babiloniana?? Ce nevoie avea dumnezeul atotputernic să îşi întărească spusele menţionând o zeitate care aparţinea unui pământ pe care el îl considera spurcat? De ce se specifica o acţiune care apare scrisa într-o carte antica intitulată „Războaiele zeilor" ca fiind „Cartea cu războiul domnului?" Cartea cu războaiele domnului??? Pai dacă era singur cu cine papucii mei a făcut războaie?? Aaa, cu ceilalţi dumnezei pentru a le lua pamaturile, sărmanul spirit. A pornit măcelul împotriva celorlalţi zei ca să poată să stăpânească doar el tot pământul şi toţi adormiţii care îl calca degeaba. Ca să înţelegeţi ce naiba zic, înlocuiţi cuvântul zei şi dumnezeu cu cuvântul extratereştrii. Ei sunt dumnezeul la care vă închinaţi de zor. Ei au plămădit aceasta oribila specie umană, transformând adevărata creatura făcută de MAMA NATURA în piticul de astăzi.

Alte paragrafe interesante apar în Evreii 11/5 şi Giuda 1/14 în care se precizează nişte lucruri stranii de tipul Enoh a profetizat, iar datorită credinţei ca dumnezeu exista a fost răpit şi dus în cer. Păi, ia staţi puţin!! Adică el îl vede în carne şi oase pe acest dumnezeu şi apoi trebuie să aibă credinţa că nu a fost un nebun care vedea fantasme ci un om normal care îşi aminteşte ca a vorbit cu el, ca a zburat cu el, că a fost învăţat de el toate uzanţele mizerabile ale zeilor pentru a le transmite umanităţii? Mă rog, aceste paragrafe sunt interesante pentru ca citează scrierile lui Enoh, scrieri pe care biserica le considera apocrife pentru ca el spune lucruri care le-ar distruge doctrina. De unde ştiau apostolii de scrierile sale dacă nicăieri nu apăreau în Anticul Testament şi de unde ştiau ei să citească când erau toţi pescari, dulgeri, oameni simpli din popor care habar nu aveau de alfabet??

Exemplele acestea ne duc cu gândul la civilizaţiile antice care cunoşteau aceşti zei care se luptau între ei cu tehnologia lor strălucitoare deasupra capetelor oamenilor care erau sclavii lor pentru a obţine dominaţia suprema asupra speciei de ei creata. Toate miturile, legendele, povestirile din moşi strămoşi vorbesc de uriaşi, dragoni, zmei-paralei, ciclopi şi alte creaturi care au devenit personaje SF din uzurpatorii şi călăii strămoşilor noştri.

Aşa cum vă spuneam la început, o alta particularitate interesanta a Bibliei o are descrierea duala a aceleiaşi fapte dar niciodată una identica cu alta. Ai impresia ca spiritul universal a băut o vadra de ţuică şi a fumat un vagon de cocaina de nu îşi aminteşte ce dracu' a făcut. Eu vă exemplific cu doar câteva paragrafe pentru ca dacă ar trebui să le scriu pe toate as rescrie din nou Biblia fiindcă istoria aceasta nu se repeta numai în simple paragrafe ci în întregi capitole. Controlaţi, ca tot ştiţi absolut tot ce scrie în ea.

— Geneza 7/2 „Din fiecare animal pur să luaţi 7 perechi femei şi masculi; iar din fiecare animal impur o singură pereche. Şi din păsările cerului să luaţi 7 perechi".

— Geneza 6/19 Aici din fiecare specie trebuie să ia doar două.

— 2 Samuel 24/2 Dumnezeu îl incita pe David să facă recensământul fiilor lui Israel

— 1 Cronici 21/1 Aici este Satana cel care îl incita pe David să facă recensământul ţaici are dreptate pentru ca dumnezeu sau satana sunt aceeaşi persoana în realitate, dar se vede ca nu prea ştiau chiar tot din moment ce aşteptau recensământul ca să ştie câţi sclavi au sub

ordine)

— 2 Samuel 24/9 În Israel sunt găsite 800 de persoane

— 1 Cronici 21/5 Aici sunt găsite 1 10 o ooo de persoane (cam mare diferenţă pentru t ca în acele timpuri un milion era ca un miliard azi)

— 2 Samuel 24/9 Tribul lui Giuda de unde se trage Iisus biblic are 500.000 de persoane

— 1 Cronici 21/5 Aici Giuda are doar 470.000 (se străduiesc să te convingă cât de precis este dumnezeu dar se încurca ca dracu' la matematica)

— 2 Regi 24/8 Ioachim a fost rege în Ierusalim 3 luni

— 2 Cronici 36/9 Aici Ioachim a fost rege 3 luni şi 10 zile (iar băuse)

— 2 Samuel 5/6 David duce chiavotul alianţei la Ierusalim după ce îi înfrânge pe filisteni

— 1 Cronici 13/14 Aici David duce chiavotul la Ierusalin înainte de a se bate cu filistenii

— 1 Samuel 17/23 David îl ucide pe uriaşul Goliat

— 2 Samuel 21/19 Aici Goliat este ucis de Elcanan (După ce ne-au împuiat capul cu filme în care liliputanul David îl ucide pe uriaşul Goliat cu o piatră aruncata direct între ochi cu o praştie, imediat în capitolul următor aflam cu durere în suflet ca nu David l-a ucis pe Goliat ci Elcanan. Îşi făcuse pipa păcii de nu îşi aminteşte)

— 1 Samuel 31/4 – 6 Saul se sinucide aruncându-se sabia sa, la fel ca japonezii când îşi fac harachiri

— 2 Samuel 1/1 – 16 Aici este un amalechit care îl ucide pe Saul. (A uitat cum a fost ucis un rege care îl servea.)

— Geneza 37/28 Medianitii îl vând pe Iosif Ismailiţilor

— Geneza 37/36 Aici medianitii îl vând pe Iosif lui Putifar, consilierul faraonului. Ţaici s-a gândit să îl introducă la curtea egipteană pe spurcatul lui sclav)

— Exodul 2/21 Moise se csatoreşte cu Zippora, fiica lui Revel de la care îl are pe Gherson

— Exodul 3/1 Aici Moise îl are ca socru pe popalaul Madian care i-o dădu ca sotie pe fiica sa Zippora, devenind în acelaşi timp căprarul său. (Acum îl baga în lumea popilor cărora le duce caprele la păscut, ca orice căprar care nu prea ştie să vorbească fiindcă iar a uitat ca o viaţă, Moise a fost print la curtea egipteană)

Lista e nesfârşită, iar voi puteţi să controlaţi aceste inexactităţi singuri ca să vă convingeţi ca marfa şi ambalajul sunt diferite şi nu dau la număr, dar şi pentru că aşa veţi înţelege de ce inteligenta ascuţită dispune IQ-ul domnului. Biblia este o carte minunata, este mitul omenirii, este singura carte care deşi contrafăcuta, prost înţeleasă şi interpretata pentru a sluji interese obscure, este istoria antica a omului când el era sclavul zeilor, extratereştrilor, care l-au creat. Dar despre asta şi multe altele vom vorbi în alte capitole. Deci… vi se pare ca Biblia este cuvântul unei potente universale perfecte?? Un om cu judecata snatoasa şi cu bun simţ ar recunoaşte ca numai din aceste câteva exemple totul trece la capitolul teorie.